

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 18

Utkommer hver
måned

Mars 1932

Utgiver og redaktør:
Sogneprest Slaattelid
Davik

3. årg.

I fastetiden.

Ditt kors, o Krist, blev verdens sol,
dets lys ei grense kjenner.
Ditt kors, o Krist, blev ærens stol,
hvor livets lue brenner.

På korset åpner du din favn
for hver forvillet synder.
Fra korset i din Faders navn
du verden fred forkynner.

Og frøs enn alle hjerter til,
blev lukket alle hender,
din kjærlighet dog varm og mild
mot hele verden brenner.

La slukkes alle lys på jord,
la stenges alle veie, —
den som har funnet korsets spor
har evig nok i eie.

Edin Holme.

Opstandelsen og livet.

Jesu Kristi ord: »Jeg er opstandelsen og livet« er et av vår Herre og Frelsers mest kjente utsagn. Opstandelsen nevnes først, ti hans venn Lasarus var jo død og begravet. Og opstandelsen måtte derfor gå forut for livet på ny. Og Kristus viste da her sine venner, at han er opstandelsen og livet ved å vekke Lasarus op av graven og gi ham livet påny. Også når det gjelder »Kristus, vårt liv,« vekker han først op til åndelig liv og lever så i oss. Og i dette livssamfund med Kristus sikres vi også opstandelse av døde og evig liv.

Hvor Jesus Kristus og hans evangelium er ukjent, der er åndelig død og intet håp for evigheten. Men hvor evangeliet for-

kynnes, der vekkes alltid menneskene op påny. Ti gjennom evangeliet virker Herrens ånd, og hvor Herrens ånd er, der er frihet. Der brytes syndens, dødens og Djevelens makt, og menneskene kan følge kallet til å stå op og gå til sin Far. De som omvender sig og tror, gjør også dette. Den åndelige opstandelse kommer foran det åndelige liv. Kristus er midleren både for opvekkelsen og omvendelsen og for livet i Gud. De som tror, får og har evig liv.

Men til det evige livs herlighet må også vi som er Guds barn gå gjennom døden. Vi lengter nok tidt og stirrer gjennom ruten som vender mot himmelen. Men døden står imellem og stenger. Imidlertid synes døden for Guds barn ofte å komme »mild og blid«. Og vi har rett å be: »Min Gud, gjør dog for Kristi blod min siste avskjedstime god.« Og da har du rett å vente, at Gud som har gitt dig nåde til å leve i Herren, også vil gi dig nåde til å dø i Herren. Vi har da også inntrykk av, at selve døden ikke betyr noget. Den er å slukne stilt, som et lys. Derfor taler heller ikke Kristus om døden, uten om sin egen død som en soning for all verdens synd.

Men derimot har han uttrykkelig sagt, at de som lever og dør i Herren atter skal opstå. Derfor vet vi, at når Kristus er vårt liv, da er døden en vinning. Når Han er vårt liv, da lever vi også her på jorden livet som rekker inn i evigheten, — det evige liv. Derfor vet vi også, at vi skal få være der hvor han er og hvor vår skatt og vårt hjerte er, når han kaller oss ut av denne verden. »Dersom du tror, skal du se Guds herlighet.«

Efter biskop Fleischer
(i N. Mis.tid).

Våre søndager. II.

2. Det andre som kirken lærer oss er, at vi så vidt mulig må hvile på søndagen fra alt arbeide. Jeg sier: »så vidt mulig.« for det er jo klart, at der er en hel del ting som må gjøres, i huset o. s. v. Men det som ikke er nødvendig skal man sløffe eller utsette.

Når vi således har gjort vår plikt på søndagen ved å være med ved gudstjenesten i kirken eller i hjemmet og ved å hvile fra arbeidet, så har vi også lov til å bruke den til det som ellers er hyggelig og forfriskende for sjel og legeme. Uskyldige fornøielse, lek, glede og munterhet er noget som hører til på en søndag, når man bare først har utført sin kristenplikt på den rette måte.

En viktig ting er, at vi bør bruke nogen tid hver søndag til åndelig lesning, både til fremme og hjelp for vårt eget kristenliv, og forat vi på en rett måte skal kunne forsvare og bere vitnesbyrd om vår tro. Der er nok av dem som angriper kristendommen, og det kommer oftest av at de er uvitende om dens virkelige innhold. Derfor er det en stor fordel, om vi er i stand til å forklare og forsvare vår tro for andre, når den angripes og misforståes. Men det er vanskelig uten lesning av passende skrifter og bøker. Nettopp på søndagen er sådan beskjeftigelse på sin plass.

En av de ting som viser den avkristning som foregår i våre dager, er den vanhel- ligelse av søndagen som blir mere og mere almindelig. Gudstjenesten forsømmes, Guds ord stenges ute av hjemmene, Gud gir man ikke en tanke. Herrens dag blir ens egen dag, brukt bare til moro og tomhet og så ofte til synd. Nettopp fordi strømmen går i den retning, gjelder det så meget mere for alle som vil være virkelige kristne, at de bruker søndagen rett, at de er samvit- tighetsfulle og pliktopfyldende. La oss tenke på det og handle derefter.

Fra engelsk.

Hvis menneskene skulde dømmes av hver- andre, så er det meget mulig at slett ingen vilde komme inn i himmelen.

Den nye biskop.

Som ein veit er sokneprest Andreas Fleischer utnemnd til biskop i Björgvin.

Biskop Andreass Fleischer

vart fødd i 1878 i Øvre Stjørdalen, der faren var prest. Han vart student i 1896 og teologisk kandidat i 1902. Frå 1904 til 1912 var han misjonær i Kina. Han var sokneprest i Fitjar 1912—17, i Stord 1917—22 og sidan i Brunlanes.

Lat oss hugsa på vår nye biskop i våre bønner. Måtte Gud gjeva honom kraft og nåde i hans høge kall, so alt hans arbeid vert til Guds ære og til gagn for kyrkja i bispedømet.

Venen min, han Knut.

Eg kjende den mannen frå eg var ein neve stor. Han var ein stillfarende, gods- leg og heilt reideleg kar, so det kunde vera god grunn til å lika honom. Men der var noko som eg og alle av mitt livssyn ikkje kunde fordraga. Kva det var vi ikkje likte, kunde vi ikkje so godt finna ord for. Men vi likte honom ikkje. Han Knut var ein bønemann. Preikte gjorde han aldri; men på oppbyggjingsmøte var han mykje nytta, til å byrja eller slutta med bøn. Ordi han brukte var einfelde, ofte kanskje måteleg velforma. Men det var underleg kva dra- gande makt dei hadde på oss. Det kjen- dest so, at denne mannen hadde Gud i tale og ein open himmel over seg. Når eg no,

av og til har tenkt på dette, so har eg skyna Abels ofring, at røyken steig beint til himmels. Hadde vi Kains sinn? Var det dette, at han Knut var ein ærleg oppriktig kristen, vi ikkje likte? Ja det var nok det; men eg trur knapt vi var heilt klår over det, sjølve.

So hende det under, at eg og vart ein slik bønemann. Då kan de tru, at han Knut og eg vart gode vener, endå han var over 40 år eldre. Når vi treffest og det var høve til meir intim samtale, vart det alltid det same tema: Voni um eit saligt liv etter dette og kva grunn vi hadde for denne von. Det vart då dette eine: Nåde, nåde, for Jesu skuld. Han Knut klaga då alltid over sitt steinharde og kalde hjarta. Den som herre kunde vore varm og ihuga for alt godt! Jan visst hadde han på ein måte hug å gjera det gode, ja gjorde det og. Men so tvunge og kaldt. »Korleis er det med deg då,« spurde han, og eg fortalde so mi røynsla. Det enda med, at vi ofte gjekk rikare kvar til seg. Mangein gong har eg kome ihug, at han Knut var lik brura i Høgsonen som klagar at ho er »sort men dog yndig.« Han var svart i eigne augo, men han trudde at han skulde verta »yndig« ved reinsingi i Jesu blod.

So fekk han dødssjukdomen sin, ein hard sjukdom. Av og til lydde eg um venen min, for vi hadde hugnad av det baa tvo. Ein dag eg kom, såg eg med same eg let upp dori, at han var i ei uvanleg stemning. Heile andlitet, det som var synlegt og ikkje var gøymt av forbindingane, var eit einaste smil. Eg he!sa og spurde kor det stod til. »Godt«, sa han. »Kva er det som er godt? Sjukdomen?« »Nei, den er det ikkje so nogie med«, svara han. »Som du veit lyt eg no sitja fremlutt natt og dag, og når eg vakjer, som eg gjer det meste av tidi, so sit eg her og bed, og du veit at eg har alltid tykt at det har set myrkt ut. Av og til har eg fått liksom ein lette og ljøske. Eg visste, at alt var greidt på Guds side; men det var ikkje so greidt på mi side, ein slik uverdige ein som eg. Men i natt eg sat her og bad, fekk eg svar. Det vart sagt meg: »Søn, vær frimodig; det er Faderen velbehageligt at give dig riket«. Tenk, velbehageligt å gjeva meg riket! Til meg

vart det sagt, her inne i sjæli. So sikker er eg, at um det stod skriving her på sengtettet med eldbokstavar vart eg ikkje sikkare. Eg vart so glad, vart fyllt med ei slik useieleg glede og takk; eg har havt arbeid med å takka sidan. Gudsordet du! Det er godt å kunna. Når anden får gjera ordet levande, då vert det sjælemat. Eg kjende ikkje att verken heller ei heil stund. Det kom liksom ein skugge over andlitet og han sa: »Det kan vel endå koma tunge stunder; men so veit eg at Gud Fader har hugnad av å gjeva meg og alle, som vil verta reinsa i Jesu dyre blod, riket sitt«.

I denne tru døydde venen min, han Knut, og no takkar han heime i riket for »frelsen full og fri«.

k.

Våre døde.

12. januar: Rasmus Olsson Hestenes, Rugsund, gift gbr., f. 1862, lungebrand.
 18. januar: Sjøgui Hansdtr. Maurstad, kona til Rasmus J. Maurstad, f. 1861 på Lund i Eid, hjartesjukdom.
 8. februar: Johanne Olsdtr. Ervik, kona til Arne Ervik, f. 1872 i Eid, blodforgifning.
 10. februar: Ole Olsson Gilleshammer, g. gbr., f. 1865, giktfeber.

Ver då de og ferdige, for menneskesjonesonen kjem i den time som de ikkje tenkjer. Mat. 24.44.

Notisar.

Ungdomshjelpe. Noko av det verste som ein i var tid har å takast med er den store arbeidsløysa. Det er syrgjeleg nar folk som gjerne vil arbeida ikkje kan få noko å gjera. Ikkje minst er dette ei ulukke for dei unge, som ser alle vegar stengde for seg. Her trengst det i sanning hjelp, ikkje berre offentleg, men og privat. Den norske kyrkje har difor og teke upp denne saka. Biskopane hadde henne fyre på siste bispemøte og vedtok denne fråsegn: »Bispemøtet anbefaler, at der fra departementet utgår opfordring til å holde ofring i alle kirker for å skaffe midler til produktivt arbeide for arbeidsløys ungdom. — Etter Jesu eksempel må enhver kristen gå inn i dyp sosial solidaritet med alt lidende menneskeliv. Det er en lidelse for ungdommen at livet ikke synes å ha bruk for dem. På alle måter må hver især søke å åpne arbeidets porter for villige hender. Mere enn nogensinde trenges det, at vi står last og brast med hverandre og i gjerning viser dette«.

Her i Davik vert det venteleg ofring til Ungdomshjelpa i alle kyrkjene i påska. Eg vil gjerne retta ei serleg bøn til alle um å leggja godviljen til og vera med ved ofringa. Pengane går til produktivt arbeid, bureising o. l., innanfor bispedømet. Ein kan og stydja saka ved å kjøpa Ungdomshjelpa sine brevmerke som ein kan få hjå medlemene av sokneråda.

Aalfot sokneråd har til formann og varaformann for 1932 valt uppatt kyrkjesongar Bruland og Rasmus O. Myklebust. Kyrkjebudgettet vart oppsett soleis: **Utlegg:** Brød og vin 10 kr., provsteløn 30, reinhald 30, assuranse 10, kol og ved 15, tilfeldige utgifter 50. — **Innkome:** Fisketiende 45. — Til utlikning 100 kr. — Ofringar i 1932 vert til Ungdomshjelpa i påska, til helselaget i pinsen og til sjømannsmisjonen i haust. — Til medlem av ein komité for Ungdomshjelpa for prestegjeldet vart vald formannen.

Rugsund sokneråd har valt uppatt kyrkjesongar Hausle og lærar Husevåg til formann og varaformann. Budgettframlegget vart soleis: **Utlegg:** Brød og vin 75, provsteløn 30, reinhald 150, brensel 100, assuranse 180, kasserarløn 20, renter og avdrag 2 500, organist og helgetredar 160, kyrkjetenar i Rugsund 40, tilfeldige utgifter 120, tilsaman 3 375 kr. — **Innkome:** Fisketiende 850, høy på kyrkjegarden 25. — Til utlikning 2 500 kr. — Ofringar: I påska til helselaget, i pinsen til heidningmisjonen, i jola til Santalmisjonen i Totland og til Indre sjømannsmisjon i Rugsund.

Davik sokneråd har vedteke å ha ofring til Ungdomshjelpa i påska; den tidlegare vedtekne ofring til helselaget vart utsett til jol. Ole Wiik og Hilmar Kjøllesdal vart valde til medlemmer av nemnda for Ungdomshjelpa.

Basarar: På Haus 13. jan. til Finnemisjonen kr. 103.20. — Rimstad og Maurstad krinsar 9. jan. til redningssaka 110 kr. — I Endal 17. nov. til umstrefarmisjonen kr. 59.28. — I Rugsund 6. des. til redningssaka 132.69. — I Levdal 2. febr. til sjømannsmisjonen 63.58.

I **Leirgulen krins** er i 1931 etter melding frå M. P. Leirgulen kome inn ved basarar: Til Finnemisjonen 57.60, til redningssaka 51.70, til heidningmisjonen 146.33. — Slike armsendingar vilde eg gjerne ha til bladet ogso frå andre krinsar.

Sundagsskulen i Rimstad hadde fest 17. januar i skulehuset.

Til **Davik indremisjonsforeining** kom inn i 1931: Uthytte av haustbasaren kr. 90.26; ofring i Davik jøledag 30.53; renter av fond 30.28. — For 1930 vart sendt 100 kr. til Nordfjord fellesforeining.

Til **orgel i Davik kyrkje** er vidare innkome: Frå Peder K. Bøen 50 kr.; Marie Bakke 40 kr. (tidlegare 60 kr.); Anders H. Endal 40 (tidlegare 160 kr.); Johan Frimannslund 15 (tidlegare 35 kr.). — I banken er no kr. 7 443.97.

For 100 år sidan. Ektevigde: 6. febr. 1832: Tjenestedreng Jens Davignæss, son til Rasmus An-

dersen Davignæss, og Eli, dotter til Mons Monssen yttre Isene. — 25. febr.: Tjenestedreng Anthon Elde, son til Peder Anthonson Elde, og Gunni, dotter til Ole Olsen yttre Isene. — Døde: 8. febr. Synneve Zachariasdr. Hessevogbakke 2 år gammal. — 19. febr. Lisbeth Pedersdr. Liesæter, vilkårs-kone, 76 år. — 20. febr. Gunni Pedersdr. Berle, kårkone, 88 år. — 16. febr. Abel Hansen Koldsætviig, huusmand, 63 år. — 21. febr. Paul Olssen Homborstad, gårdmand, 41 år. — 22. febr. Ole Hanssen Vingen, huusmand, 44 år. — 29. febr. Ragnilde Andersdr. Rødeggan, gårdmandskone, 66 år. — Kyndelsmessedag var det innskriving av konfirmantane frå Davik og Aalfot og 16. februar av dei i Rugsund. Sokneprest i 1832 var Magelssen.

Godstenester og sundagspreiker:

Maria bodskaps. s., 13. mars: Totland og Hennøy. Palmesundag, 20. mars: Davik og Isane. Skirtorsdag, 24. mars: Rugsund og Totland. Langfredag, 25. mars: Davik og Aalfot. 1. påskedag, 27. mars: Davik og Aalfot. 2. påskedag, 28. mars: Rugsund og Totland. 1. sund. etter påske, 3. april: Aalfot og Kjøllesdal.

Ved alle godstenester altargang um nokon ynskjer det. Hugs på, at alle som meiner det alvorleg med sin kristendom burde ta imot sakramentet ved påsketider, då vi minnest Herrens død og oppstode.

Kvittering for kontingent: Aalfot: Kari Vik, Marie Askevik 2 kr., H. M. Vik 5. — Torheim: Ole T. Torheim, Samuel Torheim, Synneve Torheim 2. — Isane: Martinus Isane 2.50; Rasmine Isane, Sigurd D. Isane 2. — Dombestein: J. Sunde 3. — Davik: Kyrkjesongar Daviknes, Marie Bakke, Johan Frimannslund 3; M. Gimmedstad 2; B. Berge 5; Hans R. Hamre 2.50. — Endal: Anton S. Endal, Mons Askeland, Kristen Askeland, H. Aarsdalsbakke 3; Elias Askeland, Reid Endal 2. — Rugsund: Josef Elde 2.50; Andr. Benæs 5; Alfred Haugland 3; K. Smelvær 2. — Leirgulen: Severin Lofnes 2.50. — Bortne: Elling Bortne, Didrik Bortne 3. — Nordstrand: Karl Rødeggan 5. — Rimstad: Valdemar Totland 3. — Maurstad: Martinus Nore, R. J. Maurstad 5; P. Morsund, Jakob Heggedal 2. — Levdal: Jakob Aasnes, Peder K. Midthjell 2.50. — Haus: Kristen Ravnefjell 2.50; Anders E. Ervik 2; Anders Bjørkelo 3. — Kjøllesdal: Ole Nordbø 2. — Reksnes: I. Tømmerstøl 5. — Utabygd: Søster Oline Vingelven, Oslo 3; Mina Nilsen, Nesttun 3; J. Høinæs, Bremanger 2.

Hjarteleg takk til alle.

En sofapute, gitt av Brita og Petra Benæs, utloddet til inntekt for Davik sanitetsforeining, uttrukket på lodd nr. 42, Gustav Nygård. —

Retf trekning bevidnes:

Leif Fløtre, Anders Bakke.